

La cega justícia

Hi ha una anècdota molt bona atribuïda a Porfirio Díaz, general, president i dictador mexicà en una època molt agitada de la història del seu país. He escrit "atribuïda" perquè la qüestió de les anècdotes em té escamnat. He après —amb el temps— que sovint es produeixen confusions alhora de voler precisar la paternitat d'una dita o d'una feta i que, en cas de dubte, el que ho conta caça al vol el nom del primer personatge que li passa pel cap i li penja el mèrit o el demèrit d'una frase o d'un afer, sense engaltar.

Però també he après (tot és qüestió de fixar-s'hi) que si l'anècdota és bona, el nom del personatge és purament per adornar. Si s'encerta, bé, i si no, també. Emparant-me en aquesta convicció, arreplego d'una nodrida llista el nom de Porfirio Díaz, per a explicar que en plena revolució mexicana, quan la policia comunicava al dictador la detenció d'algú del qual encara no sabia si era amic o enemic, el general deia:

—Primer afuselleu-lo i després investigueu.

Era una manera d'anar sobre segur, l'aplicació pràctica del saví adagi que afirma que feina feta no fa destorb.

Posat a sincerar-me encara més, tot repetint que no em faria fort en relació amb els drets d'autor de la frase transcrita, sí que defenso que l'anècdota és bona, significativa, i que si no tingués un pare natural, en trobaria molts d'adoptius.

M'ha fet pensar en tot això un succés ben recent: el proppassat mes d'agost va tenir lloc el V Congrés Internacional de Jurisprudència Islàmica. El Congrés, que va celebrar-se a l'Alhambra de Granada, fou convocat sobre el lema "Construïm el futur amb l'Islam" i van intervenir-hi representants d'arreu del món.

A la Gran Bretanya hi resideix una de les comunitats islàmiques més influents i poderoses, i el seu líder, Idris Mears, va tenir una intervenció brillant a la reunió de Granada. Va ratificar la condemna a mort contra Salman Rushdie, autor dels *Versos satànics*, i digué amb un to de veu abrandat: "Ja que no és possible d'executar Salman Rushdie en territori anglès, demanem la seva extradició a un país islàmic, com per exemple Pakistan. Allí es podrà realitzar el judici pels crims que ha comès i, tot seguit, executar-lo."

Va invertir els termes de la frase del personatge mexicà, però no dissimulava gaire les intencions. Se suposa que si tingué l'escrúpol d'esmentar primer el judici i després l'execució, fou ben bé per allò de trobar-se en un Congrés de Jurisprudència, on hauria fet mal efecte dir que tothom és culpable si no demostra la seva innocència.

Pere Calders

I el País Valencià i les Illes

Ara que, bé o malament, la idea d'una nació fatalment sotmesa a un estat enemic comença a fer pudor d'antiquat, i la fetor d'aquesta porridura arriba amb prou força a les multituds, i per tant ara que la independència, bé o malament i mercès a Rússia i satèl·lits deixa de ser cosa de quatre gats il·luminats i, o bé, lúcids, ara comença a ser hora de no fer l'idiota. Si fins ara feies l'idiota no passava res, perquè la independència era cosa de quatre gats, més o menys il·luminats i, o bé, lúcids, i la idiotesa com a màxim donava lloc a una polèmica de butlletí interior o de revista minoritària; però d'ara endavant, i mercès a l'arribada a les masses de la qüestió nacional la idiotesa deixa de ser simple idiotesa i passa a ser crim. Crim polític, és clar, ja que de política es tracta aquí.

Ha estat només fer l'idiota dir que era molt senzill, i que dient Catalunya n'hi havia prou. Efectivament era molt senzill quan la cosa era de quatre gats. Ara, quan hi ha onze milions de ciutadans, seria un crim dir-los que és molt senzill i que són catalans, quan d'aquests onze milions, encara no cinc milions es diuen catalans, i d'aquests cinc milions no deuen arribar a uns milers els que considerin catalans tots els ciutadans que habiten entre Fraga i Maó i entre Salses i Guardamar. Seria, doncs, un crim polític que a aquests onze milions de conciutadans se'ls volgués fer entrar el clau per la cabota abans de deixar-los a-

profundir en la pròpia identitat per iniciativa diguem-ne pròpia i esperonats per la "interessant" situació d'Ucraïna, Letònia, Eslovènia o bé Croàcia, i els obligéssim a jurar ara, la Constitució catalana.

Com seria un crim polític considerar una idiotesa el que ha dit diverses vegades el President senyor Canellas, de les Illes Balears, que és necessària una relació més estreta entre les Illes Balears, la Comunitat Valenciana i la Generalitat de Catalunya, per qüestions econòmiques, basant la consideració en el fet, real, que el senyor Canellas és de dreta, membre d'un partit espanyolista, no es considera català i el seu interès per les qüestions de llengua sigui més aviat reduït.

I si va ser una idiotesa fundar Esquerra Republicana de Catalunya a les Illes avui seria un crim fundar al País Valencià ERC, havent-hi, com hi ha, des d'altres noms, altres possibilitats, qui sap si fins i tot perfectament aprofitables.

El moment és aquest: ha passat l'ocasió dels bocasses, sobretot dels bocasses ben intencionats, i és moment dels aprofitats, dels oportunistes, dels oportuns: dels capaços de capitalitzar, en favor nostre, la moda, l'actualitat, l'interès multitudinari, massiu, electoralment decisiu, per les identitats nacionals, les dependències, les independències, les reunificacions, els tractes, els pactes i l'harmonització de totes, és a dir de totes les nacions.

Ramon Barnils

